

Ochiul nopții

Alina Drăgan

Ochiul nopții se desface
Adânc
În sine,
Ca un cotlon în care
Adesea
Mă ascund ca să uit de mine,
Și de tot ce am
Însemnat vreodată...
Pe altarul său
Iubesc, plâng, strig,
Mă frâng,
Într-un destin de care
Nu pot să mă ascund...
Purtând pe umeri
Lacrima pe
Care nu mai pot s-o
Plâng, ca un infinit
Drum de străbătut...
Ochiul nopții se așterne
Peste mine...
În chinul său se sting
Suspine ale tuturor
Celor care au visat
Ca mine...
Cu vers, cu nopți
Și cu fărâme de iubire.
În chinul său
Încap și eu, înghesuită,
Ca un embrion ce
Se mai naște o dată
Într-o alta suită...
Cu el se închide
Inima-ncordată-
portal ce-a tot
Bătut din poartă în poartă...
Cu el se înnoptează noaptea
Toată,
Un ochi ce se preface,
Senin, în a sa soartă...
În urma-i se așterne
Dimineața, ca
O colivă vie,
Uitată-n a sa viață...